

mellett látni. Az egyikre a lazaság a jellemző, és nagy valószínűséggel hord olyasmit a ruháján, amely csalhatatlanul elárulja, honnan jött, legharsányabb esetben felirat formájában a pólóján. Míg a másikra a zárkózottság a jellemző, ilyen fegyelmezetten rántottát reggelizni még sosem láttam.

Mögöttem a házaspár beszélgetését hallom megint, a fiú hangját nem. Nem jött vacsorázni. Ha csúcs-szezon is van, valahogy mindig összefut az ember a tömegben szállodavendégekkel, mint valami ked-

ves ismerősökkel, még ha nem is köszöngetünk egymásnak, konstatáljuk a találkozást. Az esti séták nyüzsgő sodrása a sátras esti éttermek felé visz. Fel-tűnik a német fiú szögletes arca az egyik asztalnál, aki kihagyta a vacsorát, pontosabban a szüleit hagy-ta ki, mert egy lánnyal pizzát eszik, magas pohárban dúsan habzó sörrel. És nagyon úgy tűnik, hogy in-kább hasonlítható ő egy másik nyaralásos novella-hőshöz, Marióhoz, aki a nyílt színen agyonlövi a go-nosz varázslót.

DARÁNYI SÁNDOR

Már várva-várnak

*A jövővel kölcsönhatásban,
nem kiszolgáltatva neki,
mi, érző tárgyak; holtra váltan
a múltat újrakezdeni,*

*ez lesz a dolgunk: rózságnak,
hinni a tetvek-nélkülit,
míg létrejön. Már várva-várnak –
foszlik rólunk a Most s az Itt.*

Lassan

*Fekete vizen rőt levél –
a vágyott mindig többet ér.
Vállára veszi hangulat,
úgy úszik el, hogy itt marad.*

*Kénsárga érmek a folyón.
Hajócska ez csak, nem hajóm;
kocsánya mentén kikelet,
lassan forog, lassan szeret.*

Talán csak így

*Ennek talán csak így kell lennie.
Se felelős, se változtatható.
Ha kínos-elviselhetetlen is,
csupa muszájból összeáll a jó.*

*De te már a jövőbe menekülsz,
míg én a múltat feltartóztatom?
A kép megállít. Más itt kezdi el,
én eddig tartok. Véget ér a nyom.*